

"És l'hora de crear les estructures d'estat dels serveis socials, més flexibles, equilibrades i sostenibles"

ENTREVISTA Cinta Pasqual, directora general del Grup l'Onada

Cinta Pasqual Montanyès, nascuda a la Ràpita fa 44 anys, és l'empresària en actiu més important del territori. Directora general del Grup l'Onada (projecte nascut a la Ràpita ara fa vint anys i en expansió a Catalunya i el País Valencià), és mare de dos fills i dona i sòcia del també empresari rapitenc Joan Antó. L'Onada dona faena a més de 650 persones^a és una de les primeres empreses ebrencques, tot i que amb seu social a Tarragona i gestiona 23 residències geriàtriques i tres llars d'infants (la meitat, en municipis ebrencs). Pasqual és també presidenta d'ACRA (la primera patronal catalana del món dels serveis socials), vicepresidenta de la federació estatal, presidenta d'ADEDE (associació de dones empresàries de l'Ebre), membre de l'executiu de Foment del Treball i l'única dona al plenari de la Cambra de Comerç de Tortosa.

LA RÀPITA J. Ma. Arasa

Pregunta: Fa unes setmanes, a la Pineda, el Grup l'Onada va celebrar l'acte central del seu 25è aniversari i vostè, com a directora general, recordava qui són davant dels centenars d'assistents. Ho podria recordar?

Resposta: Deia que teníem vint equipaments a tot Catalunya i tres llars d'infants, però, com que en l'últim mes hem tancat tres nous projectes, ara sumem 23 geriàtrics i tres llars. L'important, però, és allò que fem: donar servei assistencial a 1.500 persones gràcies als més de 650 treballadors excel·lents. A les Terres de l'Ebre en tenim el 50%, onze equipaments.

P: On era fa vint anys?

R: Quan vam començar no volíem tindre vint-i-cinc llits per omplir-los i ja està. Un equipament que val uns quants milions d'euros s'ha de fer per donar servei a la gent, perquè la gent hi estiga com a casa, i això forma part de la nostra filosofia.

P: És conscient del projecte d'èxit que encapçala? Jo no conec cap empresària com vostè aquí, a l'Ebre.

R: Sona molt magnànim. La realitat és que sense tot l'equip de l'Onada no seríem res. Jo en represento tota l'organització, però el veritable valor són les persones, l'equip.

P: A quina edat va començar?

R: Tenia 24 anys. Estudiava per dedicar-me a presons i em van caure a les mans unes estadístiques sobre la gent gran. Vaig veure que a l'Ebre no hi havia gairebé res (llavors, el sector estava pràcticament en mans religioses, cas de *'las hermanitas de los pobres'*) i era clar que farien falta 15.000 places de residència en un futur pròxim. La meua família regentava un espai de restauració a la platja del Pipi, a la Ràpita, i aquest esperit empenedror, especialment de ma mare, crec que

em va despertar la vena empresarial. També era la més petita de la família –em porto més de vint anys amb la meua germana gran– i ja amb disset o divuit anys portava al meu càrrec més de quinze treballadors. De fet, no recordo ben bé quan va ser el primer cop que vaig seure davant d'una taula ja amb mentalitat d'empresària. Em va vindre donat...

El primer equipament a la Ràpita va nàixer amb la filosofia de qualitat, ubicat a primera línia de mar, model ho-

LLEI DE LA DEPENDÈNCIA

"El govern central no va donar els recursos de la Llei tot i que la va signar"

telet, fantàstic... Vint anys després, els nostres centres ja tenen 37 serveis diferents, hem sigut els primers de l'Estat a implementar el mètode de validació i, quan busquem comparatives amb Europa, ens veiem situats a primera línia.

P: En el rànquing d'empreses ebrencques veiem Padesa i Faiges als primers llocs. L'Onada és aquí també?

R: Sí. Un estudi de la URV deia que, d'acord amb el nombre de treballadors, una vegada oberta la residència de Tortosa, seríem de les tres primeres empreses del territori, però també és cert que no ens deixem enlluernar tant pel nombre de persones que som al grup com en la nostra perseverança, quasi obsessió diria, pels estàndards de qualitat que implementem.

P: A Catalunya, on els trobem?

R: A Barcelona tenim una residència de gent gran de cent places i cinc centres de dia. Al Bages, dos més; una altra al Berguedà, una altra a Tarragona i una més al Baix Camp. I ara mateix te-

nim nous centres al territori català per engegar pròximament.

P: La mateixa setmana de l'aniversari vaig veure que inauguraven residència a Vinaròs amb presència del president de la Generalitat valenciana.

R: Mirem de desplegar-nos per aquesta comunitat i ja m'he reunit amb el director general de *'mayores'*, que diuen ells. Tenim en marxa una prova pilot relacionada amb un tema de l'Imerso i estem pensant en Vinaròs, tot i que m'hagués agradat que la ciutat de més de 30.000 habitants que necessitem fos Tortosa.

P: Una prova pilot?

R: L'Onada té una obsessió. No podem ser només una residència, sinó que cal que siguem una plataforma de serveis. Tots som públics i privats a la vegada, ho diuen els nostres estatuts i el nostre pla estratègic. Passa que quan ets residència i centre de dia ets públic, però quan hi ha altres serveis sol dependre d'altres (ajuntaments, consells, Diputació o Generalitat), i cal que el servei s'aglutini perquè si no alentim el procés. Actualment, el model no és flexible. Si la gent disposa la confiança de substituir-te per casa seua, allò que cal és fer-li les coses més fàcils, portant-la un dia a la residència, a un centre de dia, o fer-li atenció domiciliària, sense les complicacions actuals.

P: El sector dels serveis socials és la gran esperança de desenvolupament econòmic per als pròxims anys? I com estem en relació a altres països?

R: Dins el sector dels serveis socials –i més concretament el de la gent gran– hi ha entitats de tot tipus, públiques, privades, grans, petites, i això s'ha de tindre en compte. Perspectives? Quan es va fer la Llei de la dependència es va dir que l'atenció a la gent gran generaria 170.000 llocs de treball i que la Llei vindria acompanyada d'una partida pressupostària molt important. I és evident que la crisi, tret d'un parell d'anys, enlloc de créixer ha comportat una davallada. Però tot és una qüestió de pressupost.

Comparar-nos amb Europa? Diria que aquí tenim una qualitat de serveis brutal. Amb una diferència de preu igualment brutal, portem a terme el mateix o millor servei. A Europa hi ha tarifes per concertar places d'assistència per 4.000 i 5.000 euros, cas d'Alemanya, Anglaterra o França; i aquí els preus són menys de la meitat, de 1.700 i 1.800 euros. El nostre model és bo, però hem de créixer. I per què



Cinta Pasqual. / L'EBRE

hem de créixer? Perquè s'han de pagar millors salaris i ho dic com a empresària. No pot ser que la diferència entre un auxiliar de la salut i un auxiliar del món de la dependència siga d'un 35%. Per què? Perquè un està en mans del sector públic i els altres són concertats? Els concertats treballen també en una xarxa privada d'utilització pública! Per tant, els treballadors han de tindre la mateixa consideració.

P: I les diferències entre comunitats autònomes, com les analitza?

R: Sóc també vicepresidenta de la Federació Espanyola i ho conec, i diria que a Catalunya anem una mica per davant de la mitjana i que, en model, guanyem. A València, el model és difícil d'explicar i, a més a més, els recursos estan complicats, amb entitats en suspensió de pagaments o amb retards de 9 mesos a l'hora de pagar. En canvi, hi ha un País Basc que és brutal, i també està Navarra, on funciona molt bé. Hi ha altres llocs com Castella-La Manxa que han tingut un creixement a partir d'endeutament, igual que Múrcia. Llavors està Extremadura, un cas sorprenent on no s'han deixat de pagar cap any els increments d'IPC quan aquí porten 8 anys congelats.

P: En les diverses ocasions que a Catalunya s'ha retardat el pagament dels diners compromesos en els serveis socials ha sortit a queixar-se com a president d'ACRA. Això és fruit de l'ofec econòmic que patim o succeeix per una mala administració del Govern?

R: Quan es va fer la Llei de la depen-

dència estava previst que els pagaments anessen a càrrec de la comunitat autònoma en un 33%, un 33% de l'Estat i un 33% dels usuaris. I això no s'ha complert mai per part de l'Estat i quan la Generalitat ho denuncia té tota la raó del món. I a sobre, com em va dir el director general de l'Imerso, mentre aquí els avis sí que paguen el seu 30%, a altres llocs no arriba ni al 5%. Aquestes coses són les que m'indignen. Penso que el govern central no ha donat els recursos de la Llei, tot i que ho va signar. I si no ho pots pagar, ho has de dir obertament i tornar a fer comptes i prioritzar. Allò que no puc entendre és que hi haja 17.000 persones en llista d'espera.

P: I com s'inverteix la situació?

R: Demano constantment que es flexibilitze el model. Això no costa dirers i n'he parlat amb tots els consellers com a presidenta d'ACRA, però també com a empresària i responsable de l'Onada. La gent, el que vol i necessita és una finestra única. No podem estar esperant sis mesos a que a una persona depenent se li en definisca quin és el grau anant primer a l'hospital, després a un centre sociosanitari, després a... Pensa que una nit de recurs hospitalari costa 6.000 euros i una plaça en un centre sociosanitari costa 3.000 euros al mes, que és el doble. Per què no s'utilitzen les places de residència que hi ha disponibles ja avui si és la meitat o una quarta part d'aquest cost? Només falta voluntat i decisió. I recordo una dada: fa uns anys,